

haft den Vre at være Ordfører paa dette Omraade. Der strømmer jo, hvad det ærede Medlem ved lige saa godt som jeg, Hundreder af ny Sager ind til Finansudvalget, der ganske naturligt lægge Beslag paa Opmærksomheden. Derfor tror jeg, at jeg og mine Kolleger i Udvalget ret rolig kunne overse det ærede Medlems Bebrejdelse paa dette Punkt, thi skulde man fra Grunden af gennemgaa alle de Bevillinger paa Finansloven, der gaa igen fra Aar til Aar, og for hvis Vedkommende der ikke er kommet ny Ting til, som give Anledning til en fornyet grundig Drøftelse, ville Finanslovens Behandling ikke tage eet, men flere Aar og blive ganske umulig. Men det er heller ikke det, man plejer at gøre gældende over for dem, der fremhæve Forhold i det bestaaende, som trænge til at forandres. Man plejer at sige, at det er godt, at det dog omsider kommer frem, og man plejer ikke at vende det til en Bebrejdelse imod dem, der bringe det frem, saaledes som det ærede Medlem gjorde. Saa kom det ærede Medlem med nogle Bemærkninger, som viste, at han ikke er Latiner for ingen Ting. Han husede det latinske Ord „del og herst“, „divide et impera“, den Gang han talte om, at Dboerne ogsaa „ville have lidt af den dejlige Sammeleg“. Men jeg tror ikke, at det kan lykkes det ærede Medlem rigtig at faa Dboerne satte op imod Thyberne i denne Sag. Jeg tror, at der er ikke saa af Dboernes Repræsentanter her i Tinget, som ere villige til at indrømme, at ogsaa de have deres store væsentlige Interesse i, at Esbjergrouuten bliver forbedret. Lad mig for det første nævne Thyberne. De have netop den naturlige Af sætning for deres Produkter ad Esbjergrouuten, og selv om Sjælland og Volland-Falster gælder det samme i en meget væsentlig Grad. Det er mig fuldstændig bevidst, at Farten fra Kjøbenhavn aldrig vil blive standset. Der er ikke Tale om, at man vil kunne eller nogen Sinde vil tænke paa at dirigere hele Danmarks Ekspert til England over Esbjerg, det vil være en ganske haabløs Tanke; men sikkert er det, at der ogsaa er en Del af Sjælland og Volland-Falster, hvis Produkter med Fordeel kunne sendes over Esbjerg, og hvad i al Verden skulde Dboerne, selv om man ved dem blot vil tænke paa Sjællænderne, Vollerterne og Falstringerne, have imod, at man indretter Esbjergarten saa godt, forsvaret og billigt i alle Henseender, som muligt, deri naturligvis inkluderet Medsættelse af Jernbanefragten for gennemgaaende Tog, der staa i Forbindelse med de to ugentlige Farter over Partleton og mulig andre

ugentlige Forbindelser med engelske Havne? Jeg gad vide, hvad Dboerne skulde have imod, at de med Fordeel kunde sende deres Varer over Esbjerg. Det vilde dog gavne dem baade direkte og indirekte. Det vilde gavne dem direkte, fordi de for de Varers Vedkommende, som ere mest egnede til at sendes denne Vej, saaledes navnlig Flæst, vilde faa dem affendte paa bedre og billigere Bilkar, og det vilde gavne dem indirekte, fordi der ingen Tvivl er om, at det forenede Dampstibsselskab da maatte strænge sig ganske anderledes an, om det vilde opretholde sin Fart her fra Kjøbenhavn og bevare et anseeligt Værekvantum for den. Jeg vil ogsaa minde om, at det var de samvirkende sjællandske Landbosforeninger, der først bragte Spørgsmaalet frem om en Forbedring af Esbjergrouuten. Det er ikke, som man skulde tro, kommen fra Thyberne, men det er første Gang officielt bragt frem af de samvirkende sjællandske Landbosforeninger. Hvert ligger, synes det mig, et Fingerpeg om, at her staa vi ikke over for en særlig jydsk Interesse, men ved en Interesse, som berører det hele Land, saaledes som jeg fremhævede det i mit første Foredrag. Her er ikke nogen som helst Grund til at gøre det Skel, som det ærede Medlem vilde gøre. Saa mente det ærede Medlem, at hvis det forenede Dampstibsselskab ved Konkurrencen blev bragt til at forbedre sine Skibes Indretning og behandle Varerne bedre, vilde det ogsaa forlange højere Fragter. Det er et Konkurrencespørgsmaal. Jeg antager, at det forenede Dampstibsselskab vil gøre sit yderste for at bevare sin Kjøbenhavnske Fart, og det vil det ikke kunne gøre, hvis det ikke følger med i Konkurrencen ogsaa og navnlig med Hensyn til Medsættelse af Fragten. At man søger at bringe det dertil, kan der ikke siges noget imod, naar det, som den højtærede Minister sagde, og som det selvfølgelig er alles Mening, sker inden for fornuftige og rimelige Grænser. Saa dvælede det ærede Medlem ved Vanskelighederne ved Vintertransporten. Han supponerede først, at vi ved disse kunstige Foranstaltninger havde faaet omtrent hele Eksperten til at gaa over Esbjerg, og naar der saa kom vanskelige Forhold, stoppede vi op ved Vælkterne og kunde ikke faa Godsset over; i Øresund var der derimod forholdsvis fortræffeligt under Vintre. Sa, den Fortræffelighed tror jeg nok, det ærede Medlem sidder ene med. Man behøver ikke at huse saa farlig Langt tilbage for at erindre, hvor overordenlig vanskelige disse Fartforhold ere i Sundet i Vintre. Vi behøve blot at gaa tilbage til sidste Vinter, men det viste sig endnu mere i Vinteren 1892—93, da